

TEATRE CATALÀ

DIA DE PLUJA

COMEDIA EN UN ACTE

D' EN

LOUIS FOREST

ARREGLADA AL CATALÀ PER

SALVADOR VILAREGUT

BIBLIOTECA DE
JOVENTUT TEATRAL

DÍA DE PLUJA

Aquesta comedia, estrenada ab gran éxit al Teatre Principal la nit del 18 de Setembre de 1908, fou representada baix el següent

REPARTIMENT

BLANCA.	28 anys	DOLORS MARSAL
ADELA	26 "	ANGELA BALESTRONI
RAUL	34 "	ENRICH GUITART
ALBERT	36 "	VÍCTOR CODINA
JOSEPH	40 "	FERRAN BOZZO

BIBLIOTECA DE JOVENTUT TEATRAL

DÍA DE PLUJA

COMEDIA EN UN ACTE

D' EN

LOUIS FOREST

ARREGLADA AL CATALÁ

PER

== SALVADOR VILAREGUT ==

BARCELONA

LLIBRERIA CIENTÍFIC-LITERARIA DE JOSEP AGUSTÍ

ELISABETS

Els delegats i representants de la «Sociedad de Autores Españoles», son els encarregats del cobro dels drets de representació.

Prohibida la traducció, reimpressió, etc.

Queda fet el dipòsit previngut per la llei.

ACTE UNIC

Saló d'un castell.

Demunt d'una tauleta ben a la vista del públic, y a la esquerra, un retrat d'un senyora vella. Cap a la dreta una taula ab estovalles blanques. Mobles de sala luxosos. Un sofà darrera de la tauleta. Al fons, cap a la dreta, un moble etagere ab plats, copes, ampolles y pá.

Finestres practicables, a través de les que s veu el jardí.

Tres portes.

Es a la caiguda de la tarde d'un dia de Juliol.

S'ha de sentir ploure molt fort.

ESCENA PRIMERA

JOSEP y ADELA

Jos. (*Mirant per la finestra.*) ¡Quin temps! Y bé'n cau d'aigua! Quin modo de ploure! Ay, Adela! No's pot pas pensar lo que he disfrutat jo veyent ploure! La pluja té un no sé què de emocionant, es una cosa poètica la pluja!

ADE. (*Parant taula per una persona.*) Si'm vol creure a mí deixis d'emocions y de poesías, Josep. La senyora m'ha encarregat que li digués que enganxi el cupé.

Jos. Eh! Què díu, are?

ADE. Díu que vol sortir després de dinar.

Jos. Que no ho veu que está diluviant?

ADE. Sí, y com que'n Joan s'ha quedat a París, vostê farà de cotxero.

- Jos. Jo? Ah, no! Això sí que no!
- ADE. No d'iu que hi disfruta tan vostè, veyent ploure?
- Jos. Sí, hi disfruto quant sé que no'm puc mullar, quan estic ben a cobert.
- ADE. (*Escarnintlo.*) No deya que era una cosa tan emocionant y tan poética la pluja? (*Rient*)
- Jos. (*Furiós.*) No! Lo que la trovo es fastigosa, vellaquí! Sembla mentida, vaja! Hem arribat al castell en el tren de les cinc, per descansar tres mesos; ab prou feines estém instalats, y ja la senyora vol sortir a corre per aquestos mons de Deu y al vespre, per afegidura! També'n té unes la senyora, que vaja!... Vès si no fora més natural que'l día d'arribar se'n anés al llit, ben dejorn, no ho trova? O sino, veyám: Què'ns diría a nosaltres si li demanessim per sortir aquest vespre, eh?
- ADE. No s'ho prengui aixís, home, que no val la pena!
- Jos. Y ahont hem d'anar?
- ADE. Al Castell de Berneville.
- Jos. (*Rondinant.*) Sis kilòmetros! Com qui no d'iu rès!
- ADE. La senyora vol passar la vetlla a casa de la senyora de Guerandier.
- Jos. Sí, però are que hi penso! Com que jo no hi contava ab que hagués de sortir a passeig aquest vespre, he deixat el meu bagul a la Estació, y no tinc més roba que la que porto a sobre. Y si surto aixís, ab el temps que fá'm refredaré.
- ADE. El jardiner ja li deixarà un carrick.
- Jos. Sí que faré goig ab el carrick del jardiner! Bé, vaja... a mí la llengua'm puja del pit, sab, Adela? Sab lo que penso jo?

ADE. No.

JOS. Y bé, doncs, si la senyora el meteix vespre d arribar ja se'n vol anar ab aquesta precipitació a casa de la senyora de Guerandier, es que'n porta alguna de cap! Clar y net!

ADE. Ho ha endevinat! La senyora té'l seu projecte. Tingui, llegeixi aquesta carta.

(Li allarga una carta que s'ha tret de la butxaca del devantal.)

JOS. *(Llegint.)* «Estimada amiga» *(A l'Adela, en alta veu.)* Cóm s'entén, Adela? Vostè s'atreveix a interceptar les cartes que van dirigides a la senyora? Oh!

ADE. Dispensim, Josep. Jo no intercepto res. Acabo de trovar aquest paper per terra. La senyora'l dèu haver deixat caurer sense adonàrsen.

JOS. Y vostè s'ha permes llegir lo que hi ha escrit?

ADE. Es clar, per sapiguer lo que deya.

JOS. *(Llegint y deturantse estupefacte.)* Oh! aixó sí qu'es transcendentall

ADE. Eh! Què li he dit jo?

JOS. *(Llegint.)* «Estimada amiga: Vinga sens falta, aixís qu'arribi, a passar la vetlla ab nosaltres. Ja »sab que tinc gran empenyo en que vostè's tor- »ni a casar.»

ADE. La senyora vol tornarse a casar?

JOS. Esta en el seu dret. Com que es viuda. *(Continua llegint.)* «He trovat per vostè alló que se'n »díu la merla blanca, y com Arquí...» *(No sabent llegir la paraula.)* «Arquíme...» *(A l'Adela.)* Ouè díu això?

ADE. Que no sab de llegir? Díu Arquímedes, home!

JOS. *(Llegint.)* «He trovat la merla blanca, y com Ar-

»químedes ja puc cridar victoriosament Eu...
»Eu...» (*A l'Adela.*) Eu... què? (*Comprenent.*)
Ah, sí! Eureka!

ADE. (*Sense comprendre.*) Eureka?

JOS. Es una paraula que vol dir una cosa cosa aixís com: ¡Visca la Pepal (*Llegint.*) «Ha de sapiguer »que aquest vespre tindrè a dinar a dos joves »als que vostè no coneix. Ells tampoc la conei- »xen a vostè, y no saben ni una paraula dels »meus projectes. Aixís vostè podrà judicar y »triar el que més li agradi, ab tota llibertat. Haig »d'advertirli que un dels dos es un solter empe- »dernit, però l'altre es un solter que's mor de »ganes de casarse.»

ADE. Hermosa perspectiva per la senyora!

JOS. (*Sentenciós.*) Vol dir qu'es una hermosa pers-
pectiva el matrimoni, Adela? (*Llegint.*) «Lo que »hi ha es que si jo la convidava també a vostè a »dinar ab nosaltres, la cosa tindria tot l'aspecte »d'una entrevista preparada. Aixís jo crec qu'es »preferible que vostè no vingui més que a pen- »dre cafè, com per casualitat, lo qual no tindria »res de particular, sent, com som, quasi vehi- »nes. Fins a aquest vespre, sens falta. Ja sab »qu'es de vostè antiga amiga afectuosíssima, Es- »tela de Gueraudier.»

ADE. Y bé, què tal?

JOS. Que aixó es injust! Es a dir, que perque la se-
nyora té ganes de tornar a casarse, jo no tinc
altre remey que constiparme? (*Anant a la fines-
tra.*) Y que no té pas ganes de parar de ploure,
per are, no!... Me sembla que n'hi ha per esto-

na. (*Ab un gran crit.*) Oh! (*Soroll d'un automòvil, botzina y pluja forta dintre.*)

ADE. Què hi ha?

JOS. Dos automovilistes que s'aturen devant del reixat. Van en un automòvil descobert y... Callal Aquesta sí qu'es bonal 'M criden. (*Obrint la finestra y cridant al defóra.*) En què puc servir-los, senyors?

RAUL. (*Dintre.*) Que no'ns podria deixar entrar una estona? Vením xops!

ALB. Estèm mullats fins al moll dels òssos!

JOS. Ab molt de gust! Poden obrir el reixat vostès mateixos. Y fassin el favor de pujar.

ADE. (*Que ha anat també a la finestra.*) Ay, pobres senyors! Si semblen peixos!

JOS. Hauria d'anar a demanar a la senyora si hi té cap inconvenient en que entrin.,. Potser no he fet bé de dilshi que ja podien entrar.

ADE. Y quin inconvenient vol que hi tingui la senyora, vostè també? Ab un temps com el que fá, a la senyora no li agrada ni que'ls gossos se mullin.

JOS. Oh, bé! Es que are no's tracta pas de gossos, que's tracta de que entrin homes.

ADE. Ja hi vaig, ja, (*Se'n va.*)

ESCENA II

JOSEP. RAUC y ALBERT; després ADELA

RAUL. (*Entrant.*) Ah! es per aquí? Quina dutxa! Quina dutxa!

(Se treu la capa d'automobilista, que regala. Va de frac. El coll de la camisa xop y enmatxucat lo mateix que la corbata blanca y la petxera. Està, per aixó, molt de broma, tant com l'Albert està enfadat y nirviós.)

ALB. (*Entrant, fà lo mateix y porta el vestit mateix que l'altre.*) Mirèu qu'es prou! Oh! aquesta aigua se os fica pels ulls, per les orelles, per tot!
(S'aixuga'ls ulls, el coll y'ls cabells. Està furios.)

RAUL. (*A Josep.*) Qu'es el criat vostè?

Jos. Sí, senyors.

RAUL. Per l'amor de Deu, tingui llàstima y compassió d'aquets dos pobres naufrecs! Tingui la bondat de fer assecar les nostres capes!

Jos. Acabo d'enviar la cambrera a demanar permís a la senyora pera que'ls deixi entrar... Ah! ja es aquí! (*A l'Adela qu'entra.*) Y bé, què díu la senyora?

ADE. Jo ja li he dit lo què feya'l càs, però saben lo què m'ha respost la senyora? M'ha dit: Vagi ab compte, Adela; miri que potser son lladres!

ALB. No'ns faltava 'més que aixó, que'ns prenguessin per lladres!

ADE. Però jo li he dit que vostès no'n feyen pas la cara de ser lladres!

RAUL. Gracies pel favor!

ADE. (*A Josep.*) Y aleshores la senyora m'ha encarregat que li digués que's posi a la disposició d'aquets senyors. (*S'entorna.*)

RAUL. Quína senyora més amable! Estic segur que'l Cel li tindrà en compte aquesta bona acció, quan s'assereni, quan fassi una rialleta blava y quan no sigui tan ploraner com are! Aixís, doncs, ja que la seva mestressa es tan caritativa, vaig a demanarli un favor.

JOS. Estic a les ordres del senyor.

RAUL. Com pot veure la capa m'ha protegit la meitat del cós. Però lo de dalt y lo de baix está en un estat deplorable.

ALB. (*Enrabiad, s'acaba de treure'l coll*) Mirem això si no fa rabial

RAUL. (*Rient, mostrant sa corbata.*) Mirem aquesta corbata... ves si no fa riure!

ALB. (*Ab ira.*) Tinc els peus insensibles, ab tanta mullenal

RAUL. No'n parlèm dels peus! (*A l'Albert.*) Apa, home, no fassis aquesta carota!... No estèm pas fent un drama!

ALB. (*Furiós.*) Deixat de bromes, y no m'exaltis! Tinc tot el baix del pantalón enganxat al tornell, Si això't fa riure!...

RAUL. (*A Josep.*) Escolti, l'amo d'aquesta casa que no 'ns podria deixar, encare que no més fos per mitja hora, dos mocadors de seda pel coll, dos parells de pantufles y dos pantalons vells?

JOS. (*Somrient.*) Me sembla que serà un xic difícil... porque com que l'amo de la casa es una senyora!

- ALB. Mireu qu'estém de pega!
- Jos. Y'm sembla que les pantufles de la senyora els hi vindrien un xic estretes. Y en quan als pantalons...
- ALB. (*Furiós*) No parli més, home, no parli més! Es clar que no'ns els podrèm posar els pantalons de la senyora!
- RAUL. Es clar que no! (*Partintse de riure*) Però vostè... potser... no'n tindria cap de pantalon?
- Jos. Jo, ab molt gust els hi hauria deixat els meus, senyors, es el cas qu'acabèm d'arrivar. Encare tinc el bagul a l'Estació y no tinc aquí més roba que la que duc a sobre!
- ALB. Estém de sòrt, no hi ha més
- Jos. No s'amoinin! Es pot mirar si'l jardiner...
- RAUL. Te raó. . mirèm si'l jardiner ens pot treure de apuros.
- Jos. Hi vaig desseguida. Mentrestant poden començar a treurers tota aquesta roba mullada que porten. (*Somrient*)
- RAUL. Aquí?
- Jos. Sí, aquí. Ja se'n faràn càrrec. Com que tot just arrivèm... Mirin, hem hagut de parar la taula al saló, perque totes les altres cambres encare son tancades y plenes de naftalina. No més hi ha la cambra de la senyora... y aquesta.
- RAUL. (*Rient.*) No! no! No faltaria més! Aquesta ja la deixèm per ella.
- Jos. (*Rient.*) Be son prou galants aquets senyors!

(*Se'n và cap al jardí.*)

ESCENA III

RAUL y ALBERT

ALB. (*Anant y venint y trayentse ab rabia'l frac y l'ermilla.*) Y are, per postres, no tindrè mès remey que disfressarnos de jardiner, eh?

RAUL. (*Lo mateix que l'altre, però rient.*) Càlmat, home, càlmat! No rondinis, que no n'hi ha per tant!

ALB. Oh, tú si que!... No puc comprendre'l teu bon humor al devant d'aquest contratemps!...

RAUL. Jo tampoc puc comprendre que t'enfadis per una cosa que no té cap importància, y que ademés no deixa de ser graciosa! Qualsevol que't veyés diria que no t'has mullat may!

ALB. Bé, deixemnos de discussions y parlèm de lo que'ns interessa. Ja'm faràs el favor de dirme a quina hora hi arribarèm, a n'aquest pas, a casa dels Guerandiers, eh?

RAUL. Si para de ploure, podèm marxar desseguida.

ALB. Y tú't penses que'm presentaré a casa dels Guerandiers, vestit de jardiner? Ah, no!

RAUL. Y per què no?

ALB. Perque no vull que'm prenguin per un ximple.

RAUL. Aleshores... mira... entornémsen a Truvil. Ens mudém de roba, y preném el primer tren que surti per Bernevil.

ALB. Sí, y arribarèm que ja seràn a postres!

RAUL. Els podèm telefonar que no'ns esperin a dinar.

ALB. Tú sí que tot ho arregles a la mida del teu gust.

Tot ho troves facil. Sembla mentida que siguis tan criatura!

RAUL. Are sí que'm fas gracial... Sabs, Albert, que't trovo tot estrany avuy? Tú no ho ets pas aixís, tan rampellut. Per tú l'anar a dinar a casa dels Guerandiers, té una importancia que ja comensa a ser sospitosa! Albert, tú no m'ho díus tot! Tú 'n portes alguna de cap!

ALB. Y bé, sí, per què negarho? Tens raó!

RAUL. Ja m'ho temía jo! Que't penses que no me'n he adonat que has estat més d'una hora per vestir-te? Y que no feyes més que mirarte al mirall? Y vinga pulverisador per aquí... y pulverisador per allà... Y un cop de ferro al bigoti! y clenxa! Vaja, home, vaja! Mira que, gracies a Deu, no soc pas curt de vista!

ALB. M'agrada anar net... y res més.

RAUL. Albert! Vols dir que no hi ha una dona entre mitj de tot això?

ALB. Y bé, sí, ho has endevinat. (*Li dona una carta*) Té. Llegeix aquesta carta de la senyora de Guerandier. No m'he atrevit a dirho avans, per por de que te'n burlessis. Com que ja sé les teves idees en lo tocant al matrimoni...

RAUL. Ah! es a dir que'm volíes fer passar per l'ombra? Molt bé, noy, molt bé!

ALB. Are'm sembla que't faràs càrrec de lo molt que 'm contraria un semblant contratemps!

RAUL. (*Llegint.*) «Distingit amic Albert: Vingui, sens »falta, el dilluns vinent a dinar ab nosaltres, al »Castell. Ja sab que tinc gran empenyo en que »vostè's casi. He trovat pera vostè, allò que se »'n díu la merla blanca, y com Arquímedes puc

»cridar: Eureka! A la persona en qüestió, vostè
»no la coneix, Ella tampoc el coneix a vostè y
»no sab ni una paraula de tots els meus projec-
»tes. Com que també la tindrè a dinar ab nosal-
»tres, dilluns vinent, aixís podrà judicar ab més
»llibertat. També he convidat al seu amic Raul,
»M'ha semblat que si'l convidava a vostè sol, la
»cosa potser hauría tingut massa l'aspecte d'una
»entrevista sàbiament preparada.» — Eh? Còm
s'entén això? Es a dir que a mí no més me con-
viden per fer de pantalla? Bé, vaja, ja ho veig;
jo faré'l paper de dama de companyía, y ab tota
resignació, hauré d'aguantar la capa, oy? Molt
bonic! Molt bonic!

ALB. Pst. Calla, que'l criat torna.

*(Raul y Albert, colocalantse l'un darrera de la
taula y l'altre darrera del sofà, se treuen
els pantalons: Entra Josep portant dugues
calses amples y grolleres, de tela blava, ape-
dassada, y dos parells d'esclops.)*

ESCENA IV

ALBERT, RAUL y JOSEP

Jos. Aquí teneu això. El jardiner no té més qu'aques-
tes calses blaves.

RAUL. No hi aniràn pas malament ab el frac!

Jos. Y en comptes de pantufles, esclops.

RAUL. *(Sospesantlos.)* Diable! Y a mí que m'agrada
tant fe'l peu bufó! *(Se posa les calses y'ls es-
clops.) (A l'Albert.)* Albert, jo, si fos de tú, 'm

faría retratar ab aquestes calses y enviaria una prova a la senyora en qüestió.

ALB. (*Que's posa també les calses y'ls esclops, mostrantli en Josep, qu'escolta.*) Psit! Calla, home!

Jos. Si'ls senyors no'm necessiten...

RAUL. Sí, sí; potser em dirà queestic un xic massa avesat al luxu, però si'm fés el favor d'un mocador de butxaca.

Jos. Prou, prou! Ab molt gust. (*Se'n va.*)

ESCENA V

ALBERT, RAUL, després JOSEP y després ADELA

RAUL. (*Examinant la fatxa que fà l'Albert, ab frac, sense coll, calses blaves y esclops.*) Noy, sabs que't va molt rebé aquesta combinació de frac y calses blaves! Això l'any vinent se portarà, no ho dubtis.

ALB. Vaja, prou bromejar! Per bromes esticjo are! Ja's veu que la teva felicitat futura no depén com la meva d'aquest dinar de casa els Guerdiers, al que no hi arribarem pas a temps! (*Ficantse una mà a la butxaca.*) N'hi ha per tornar-se boig! Oh!

RAUL. Què?

ALB. Què redimoni hi ha dins d'aquesta butxaca? (*Ne treu un pomet de flors.*) Flors?

RAUL. Un pomet de marguerides.

ALB. (*Furiént.*) Deliciós! (*Josep, entrant, portant un gran mocador de quadros blaus molt grossos.*) Aquí te'l mocador.

RAUL. (*Contemplantlo.*) Gracies. Es de familia! (*El desplega, considera sa grandesa y s'aixuga ab ell.*)

JOS. Ja ha parat de ploure! (*Se'n vá.*)

ALB. Ah sí? Doncs jo'n conec un que no s'hi florirà pas aquí. Anémse-n?

RAUL. Escolta, aturat. Me sembla que avans d'anarnos-en hauríem de donar les gracies a la senyora de la casa, eh?

ALB. Dona un franc a n'el criat y deixat de gracies.

ADE. (*Entrant.*) Dispensin, senyors... La senyora m'ha encarregat que digués als senyors, que s'està acabant de vestir, y que si tenen la bondat d'esperarse una mica, tindrà molt gust en venirlos a saludar. (*L'Adela se'n torna.*)

RAUL. Ho veus? No tením més remey que esperarla.

ALB. Jo me'n vaig!

RAUL. Home! Encare que no sigui més que per galanteria.

ALB. Si't penses que jo areestic d'humor per esperar-me aquí y comensar a fer reverencies quan baixi aquesta vella xaruga? T'equivocas, noy!

RAUL. Còm s'entén, vella xaruga? D'ahont ho has tret qu'es vella?

ALB. (*Senyalant el retrat de la senyora vella.*) Mira, home, mira! Aquí tens el seu retrat! Si tú vols, espérala, espérala... Jo... me'n vaig! Ja'm trovaràs a fora. Apa, atanyat!

RAUL. Y si aquesta senyora demana per tú?

ALB. Ja'm faràs quedar bé!... Arreglat-ho com tú vulguis! Dígalí... quò sé jo! Ja veuràs dígalí que soc sort.

RAUL. Està bé... Pero escoltem una advertencia... Mira

que si dius mentides... el Cel te castigarà. Mal criat! més que mal criat!

ALB. (*Sortint pel jardí.*) No'm tempten a mí les velles xarugues!

ESCENA VI

RAUL, després BLANCA y després JOSEP

RAUL (*A punt d'estornudar.*) Que està de mala lluna avuy, aquest dimoni d'Albert!... Atxèml! atxèml! (*Estornudant.*) Vaja, ja m'he refredat!

(*Extent el gran mocador de quadros devant del nas pera parar els estornuts, al punt que entra Blanca.*)

BLAN. Deu lo quart.

RAUL. Oh! Dispensi, senyora... Jo... jo... jo...

(*No pot parlar perque se sent venir un estornut.*)

Caràm!.. qu'es macal... (*Aixó ho diu apart.*) (*Estornuda fortament.*) Atxèml

BLAN. Jesús!

RAUL. (*Apart y estornudant.*) (Caràm! Si n'es de maca) (*Alt.*) Gracies, senyora. (*Apart.*) (Y aqueil ximple que deia qu'era una vella xaruga! Deu n'hi dó de velles xarugues com aquesta! Ja n'hi ha per anar passant.)

BLAN. A mí sí que m'haurà de dispensar, jove. La cambra m'ha dit que li havien donat un mocador ridícul.

RAUL. (*Ensenyantli.*) Sí... es clar... allò que se'n diu primorós y elegant, si no que no ho es pas gens.

BLAN. (*Donant-li un de petit de fina baiista y guarnit de puntes.*) Tingui... Fàssim l'obsequi de pendre aquest.

RAUL. (*Comparant els mocadors.*) Ah! si que hi ha diferencial Y ademés, ofert ab aquesta somrisa tan adorable.

BLAN. Oh! vostè exagera!

RAUL. Are es a mí a qui'm toca demanar que'm dispensi. El meu gust hauria estat presentarme al davant de vostè vestit ab una mica més .. ab una mica menos... Li asseguro que generalment vesteixo ab molta més elegancia que no pas are!

BLAN. Ja m'ho penso, ja!

RAUL. (*Per les calses blaves que porta.*) Y pensar que hi ha gent que sospira perque torni la moda dels fracs de color! Què me'n díu del goig que fariem?!

BLAN. Vostè'm sembla que tot s'ho prèn a la fresca, veritat?

RAUL. Ja ho pot ben dir, ja! Y tan a la fresca que... (*Estornudant.*) Miri, veu? Ja m'hi encostipat! Pero are que hi penso! El meu jaturdiment es imperdonable! Encare no m'he presentat.

(*Presentantse a n'ell mateix, ab una gran reverencia.*)

Raul de Montén. Molt servidor de vostè.

BLAN. (*Ab sorpresa.*) Ah! Què díu are? Aixís ab vostè som parents.

RAUL. Vol dir?

BLAN. Sí, home. Per la banda dels Blandí de Chenovis.

RAUL. A qui tinc l'honor de parlar, aixís?

BLAN. (*Presentantse.*) A Blanca de Verlet.

RAUL. Té raó. El meu avi Curbeton venia de la branca

Bulangé-Bergamota,

BLAN. Y la meva avia Berangerera era una Bergamota-Granfè

RAUL. ...Perque l'Agna de Bulangé-Bergamota, era també un Chenovis. Bones tardes, cosineta!

BLAN. Bones tardes, cosineta!

RAUL. Quí ho havia de dir, eh, cosineta?

BLAN. Fassi'l favor d'assentarse, cosineta!

RAUL. M'es impossible, cosineta!

BLAN. Per què, cosineta?

RAUL. Es el meu company el que té pressa, cosineta.

BLAN. Y ahont es el seu company?

RAUL. M'ha dit que'l dispensés... M'espera al jardí... Té un defecte físic que l'hi priva un xiquet el gust de pendre part en les sensacions.

BLAN. Que es mut?

RAUL. No..., es sort,... no més es sort, y com que's sort no hi sent, pobre xicot!

BLAN. Si que's llàstima!

RAUL. Aixís doncs ja comprendrà si ho sento l'havermen d'anar, deixant aquí tota sola una cosineta tan exquisida y tan inesperada!

BLAN. Y jo un cosineta tan amable!

RAUL. Que hi farèm! Fins una altre ocasió, cosineta.

BLAN. Fins una altre ocasió, cosineta.

RAUL. Però, are que hi penso. ¿No tindria pas teléfon?

BLAN. (*Truca un timbre*) Ja ho crec. Y a la seva disposició.

RAUL. Ja veurà, com que'l meu amic y jo ens veyèm obligats a tornar a Truvil, pera mudarnos la roba... voldria avisar a un amics, a casa dels que anavem a dinar, que no'ns esperessin.

(*En Josep entra*)

BLAN. Ab qui la vol la comunicació?

RAUL. Ab el castell de Bernevil.

BLAN. Eh? (*Apart*)

JOS. (*Apart*) ¿Qué diu are?

BLAN. Com! vostè havia d'anar al castell de Bernevil?

RAUL. Sí

BLAN. ¿A casa dels Guerandiers?

RAUL. Sí

BLAN. Convidat a dinar?

RAUL. Sí

JOS. (*Apart*) Aquest deu ser el promès de la senyora .

BLAN. (*Apart*) Si no es el sort... es aquest!

RAUL. S'ha quedat tota parada.

BLAN. Jo? ay no... Si... es que... ja veurà... jo... Penso que per una casualitat ben especial, quan acabo de trovar un cosinet a qui no coneixia, trobo també un amic dels meus amics els Guerandier, veliaquí.

RAUL. Y com que'ls amics dels nostres amics...

BLAN. ...Son també els amics nostres... vaig a ferli una proposició.

RAUL. Quina?

BLAN. Que's quedí a dinar ab mí.

RAUL. Però...

BLAN. En Josep ja anirà a Truvil a buscar la seva roba

JOS. (*Furiós, apart*) Y quina mania té en ferme sortir avuy la senyora.

BLAN. Aquí podrà cambiarse'l vestit. Y si tornés a ploure, tindria el meu cotxe a la seva disposició, pera anar a casa dels Guerandier. Es lo més pràctic.

JOS. (*Apart*) Oh! y tall sobre tot per mí.

RAUL. Si, te rahó, es lo mes pràctic. Però'm fà por l'abusar

BLAN. Serà capàs de negar això a la seva cosineta? Deixis mimar un xiquet, home. Miri que tindrè molt gust en que'ns anèm coneixent més y més íntimament!... ¿No som parents?

(*Mostrant la taula parada per un cobert*).

Y ademés, veu. Haig de dinar també, tota sola!...
Sigui caritatiu y decideixis!

RAUL. Si, ja ho crec. Ab molt gust, Però y el meu company?

BLAN. Pot dinar també ab nosaltres. No'ns destorvarà pas.

RAUL. Que no'ns destorvarà? ¿Qué vol dir?

BLAN. (*Ab veu baixa*) ¿No ha dit que era sort?

RAUL. (*Veyentse compromès*) Ah! sí, sí! Te rahó... es clar. Y tant si ho es de sort pobre xicot!

BLAN. Aixís, entesos, eh? Y no'n parlem més

(*A Josep*)

El senyor li donarà dues ratlles pel seu criat de Truvil.

(*A Raul*)

Y jo mentrestant vaig a telefonar als Querandiers.

RAUL. No, no, de cap de les maneres! No puc permetre que's molesti..."

BLAN. Si, home, si. Are que hi penso, també li haig de dir una cosa a la meva amiga Estela. Estic segura que la farà riure d'allò més el pensar que vostè ha vingut a ràure precisament a casam eva.

(*Se'n và*)

ESCENA VII

RAUL, JOSEP, després ALBERT

RAUL. (*Apart*) Aquesta dona es senzillament deliciosa!

JOS. (*Portant carpeta, paper, tinter y ploma*) Aquí té per escriure, senyor.

RAUL. Gracies.

ALB. (*Treyent el cap per la porta del jardí*) Y doncs que hem de fer ¿quan estiguis a punt suposo que ja m'avisaràs, eh?

RAUL. Sí, home, sí. Es a dir, no; ja veuràs, no!

ALB. ¿Qué dius are? Cóm s'entèn no?

RAUL. Es que hi ha novetats molt agradables. Sobre tot per mí. No sé si ho saps que dinèm aquí.

ALB. Eh?

RAUL. (*A Josep*) Dongui això al meu criat, y ell mateix li entregará la roba.

(*Dona a Josep la carta que acaba d'escriure*)

JOS. Està molt bé, senyor.

(*Se'n va*)

ALB. ¿Que vol dir tot això? (*Entrant*) Are fas anar a buscar la nostra roba?

RAUL. Ja veuràs, es lo més pràctic.

ALB. Ah! no! De cap de les maneres! Jo no hi dino aquí. No la puc acceptar jo aquesta invitació. Si ni tan sols la conec jo a la senyora de la casa.

RAUL. Perque no has volgut conéixela... Si no haguessis fet tant el mussol jo t'hi hauria presentat. Afigurat que ha resultat que som parents,

ALB. Ja te la pots guardar aquesta parenta vella xaruga!

RAUL. Cóm s'enten vella xaruga?... Es una dona jove, esquisida, fina, aristocràtica, gentil, amable, alegre y hermosísima! Un veritable biscuit de Sebres! una delicada porcelana de Saxonia! Tú ja'm coneixes, eh? Ja saps que soc un solter empedernit? Doncs bé, ab una dona com aquesta potser encare canviaria d'idees y em decidiria a fer el cop de cap matrimonial.

ALB. Vaja! No'n volia sapiguer d'altre! Estàs enamorat? Aquesta si que's bonal

RAUL. Te dic que sí! Es a dir, no ho sé pàs... M'ho sembla. Comenso a estar... entusiasmat!... Ting desitjos de saltar y brincar com un xicot! Si això es amor, estic enamorat; ho confesso! Y soc fel·lí! veyàm.

(Agafa la margarida que l'Albert haurà deixat al demunt de la taula y va arrencant fulles).

Una mica... Molt! Apassionadament! (*Ab aire de triomf*) Molt ben parlat, senyora floreta. Es apassionadament, apassionadament! ¡Ay Albert! que soc ditxós! que estic content! Tinch desitjos d'abassar a tothom: al criat, a la cambrera, a n'aquesta margaridoya, a tú! Y això que tú més aviat ets lleig que guapo!

ALB. Y ara? que t'agafa?

RAUL. Sento que la primavera me fà pessigolles dintre del cor! Sento el sol a dins del ànima! y el paradís a dins del cervell! Ah!

ALB. Però vinam aquí, Raul, que't tornes boig?

RAUL. Sento que no tinch pas ganes de menjar, però estic segur de que dinaré admirablement. Sí, admirablement!

ALB. Bé, però y ab tot això ¿a quina hora hi arribarem a casa dels Guerandiers? Recordat que jo, per la meva part, també hi haig de trovar allà una dona que...

RAUL. Oh! tú... tú... Això no té cap importancia per mí.

ALB. ¡Oh! es clar que per tú no'n té, però per mí sí!

RAUL. No't negaré que'n tingui d'importancia, però ne té molta menos, moltíssima menos! Al cap d'avall tú no hi perts casi bé res: al contrari. Si hi arribarem mes aviat. Y després es inútil discutir perque jo, ja he acceptat en nom teu.

ALB. ¿Que hi farèu? No hi hà més remey, M'hi conformo,

RAUL. Sí, però ja veuràs...

ALB. Que?

RAUL. Que si... pero t'auràs de molestar una mica...

ALB. Eh! què vols dir?

RAUL. Vuy dir que convindrà que fassis veure qu'ets sort com una campana.

ALB. Qué dius are? que m'has prés per un ximple?

RAUL. Dispénsam, noy; jo no he fet més que seguir les tevas instruccions al peu de la lletra. No m'has dit que digués que eras sort? Doncs jo he dit... y are no tens més remey que fer veure que ets sort!

ALB. Això may!

RAUL. Has de fer el sort!

ALB. He dit que may!

RAUL. Es que jo no vull passar per mentider!

ALB. Y jo no vull passar per benehitl...

RAUL. Es a dir que no'l vols fer el sort?

ALB. Ja he dit que no.

RAUL. Aixís si que...

(Fent veurer que la va a trobar.)

Li hauré de dir la veritat, tota la veritat.

ALB. Fes lo que't sembli.

RAUL.

(Tornant enrera)

Li hauré de confessar que ets un xicot molt mal criad, que coneix la Urbanitat per les escober-tas— en una paraula, que ets un salvatjel

ALB. Això li dirás?

RAUL. És clar. Y que te n'has anat pera evitar la molestia de la presentació.

ALB. Raul! Tú no ho farás això que dius.

RAUL. ...Encarregantme que li digués qu'eras sort! Y que quan tú parlas, ho fás habitualment usant d'un vocabulari de carreter...

ALB. Còm?

RAUL. ...Y que la has tractada ab mofa, de bella xaruga!

ALB. Això es indignel! Es impossible això que dius.

RAUL. Ho faré si tú t'empenyas en no volguer fer el sort.

ALB. Ja veuràs... ja veuràs. Vinam aquí. Escolta.

RAUL. Si això no't costará rés, home de Deu. Prens l'actitut reposada, tranquila y impasible d'un bon senyor que no enten ni una paraula, de tot lo que s'está parlant, en la conversació.

ALB. Semblaré un idiota, si faig lo que tú m'dius.

RAUL. Això es precisament lo que'm convé.

ALB. Me será molt difícil.

RAUL. Vaja, home no t'alabis qui més qui menus... tothom ne té de disposicions semblantas.

ALB. Si t'ho prens a broma no hi ha res de lo dit.

(Entra Blanca)

RAUL. Psit! Ja la tenim aquí.

ESCENA VIII

Els mateixos, BLANCA després ADELA.

Cosineta, me permeterà que li presenti el meu amic, Albert de Vierni.

BLAN. *(Acostanse a l'Albert encaixant ab ell y cridant a sas orelles molt fort.)*

Tinc molt gust en coneixel.

RAUL. Es inútil que cridi y que s'esforssi. No la sentirà pas! Es herméticament sort.

ALB. *(Apart)*

(Ja'ns divertirèm, ja!)

RAUL. *(A Blanca)*

En lo que toca a vosté no la presento pas, perque com que no sent absolutament rés...

BLAN. Fassi els gestos, al menus. Encare que no més sigui per galanteria.

RAUL. Femho.

(Fà la mimica de presentar Blanca a l'Albert.

Fà anar la boca com si digués: Tinc el gust de presentarte a la meva cosina Blanca de Verlet pero sense que se senti rés. Blanca y Albert se saludan silenciosament.)

ALB. *(A Blanca)*

He tingut un veritable gust en coneixerla, senyora.

BLAN. *(Fent anar la boca com si digués: Lo mateix li dic, senyor meu, lo mateix li dic.)*

(Alt a Raul)

¿Sab que té una veu ben desagradable el seu amic?

RAUL. Com tots els sorts.

ALB. Y tant que m'aplaudeixen quan canto en els salons! Qué hi farèm? Paciencia.

(En aquest moment entra l'Adela y posa dos coberts més a taula.)

BLAN.

(A Raul)

¿Sab que la conversa telefònica qu'acabo de tenir ab la senyora de Guerandier, ha estat molt divertida?

RAUL. Ah, sí?

BLAN. Sí. La meva amiga m'ha donat informes de vosté.

RAUL. Bons?

BLAN. ¡Psé!

RAUL. Còm vol dir psé?

BLAN. Sembla—y això per ella es un vici—que vosté, es un solter fanàtic, rabiós, y...

RAUL.

(Vivament)

No, això no es exacte! Li juro! Es un xic exagerat!

BLAN. No s'alteri, home, per tan poca cosa.

RAUL.

(Vivament)

Oh! es que aixís un se vá fent una anomenada ben galdosa! No, no! Protesto! Protesto enérgicament!

BLAN. No s'acalori, home, no s'acalori!

RAUL.

(Més viu encare)

Y perquè m'ho tiran en cara, veyàm? Perquè m'ho diuhen que soc un solter fanàtic, y rabiós?

Eh? Potser perque no soc casat? Vés quina rahó!
Y que es per això que m'ho dihuen no té pas
dupte! Perque si tos casat no podrian pas dirme
que soc solter! Això es més clar que l'aigua!
Pero are jo contesto y pregunto a la vegada:—
Y perquè'n soc de solter, veyàm? Ne soc perque
no he trovat encare la dona dels meus somnis!
El meu dols ideal! L'ànima germana! o si vosté
vol, l'ànima cosina. La mitja taronja afectuosa,
tendre, rossa, ni massa alta, ni massa baixa, ulls
blaus, dents de marfil, mans petites, peus xica-
rrons, eleganta com vosté, ben pentinada com
vosté, etc., etc.

BLAN. (*Ab un gesto a l'Adela que ab un xic més tren-
que un plat, distreta escoltant embadalida a n'en
Raul.*)

Adela! una mica més de cuidado!

ADELA La senyora ja està servida!

(*Apart*)

(Sembla que li ha provat la mullena a n'aquest
senyor. Tira que't toc! Y quinas explicaderas!)

(*S'en vá*)

BLAN. (*Picant de mans*)

A taula, senyors!

RAUL. Estic indignat! indignat!

(*Cambiant de tó bruscament*)

El bras, cosineta?

(*Li ofereix el bras y la porta a taula. Torna
a canviar de tó*)

Estic indignat!

A.I.B. (*Dret sense sapiguer que fer.*)

Lo que es de mi si que no'n fan cap cas! Y es

maca la cosina! Vetaquí lo que'm convindria a mi, una dona aixís!

RAUL. Còm ens colocarem, cosineta?

BLAN. Vosté aquí. Jo al mitj!

RAUL. *(Vivament)*

No, no! Permètim. Vosté aquí. Jo al mitj. Vuy estar al costat del Albert pera... vigilarlo.

BLAN. Per vigilarlo? què diu are?

RAUL. Sí. Com que es tan sort, té certas distraccions... Devegadas agafa'l menjar ab els dits!

ALB. *(Baix a Raul)*

(Tú, fés el favor de no insultarme! Ho sents?)

RAUL. *(Baix a l'Albert)*

(Fés el favor de callar! Muxonil)

(Alt a Blanca)

Per çó vuy sentarme al seu costat, pera poderlo cridar a la ordre en cas necessari.

BLAN. Com vosté vulgui.

(Tots tres s'asseuen)

Suposo que farà honor a n'el meu cuiner. Vosté, cosinet, deu ser entussiasta de la sopa de tortuga, veritat?

ALB. *(Olvidantse de fer el sort)*

No hi ha rés tan sabrós com la sopa de tortuga!

BLAN. Y are? Com ha estat això? Me sembla qu'ho ha sentit.

RAUL. Cah! Com que ho ha vist! Y de tant en tant ja ho sol fer això. Deixa anar una paraula pera provar si pot ficarse en la conversa. O bé diu: Ah! oh! ab una rialleta de benehit... Pero se l'hi ha de perdonar. Prou pena té, pobret! Com que per desgracia no sent rés! Y per altre part tampoc es massa intel·ligent.

- ALB. *(Baix a Raul)*
(Tú! fés el favor! eh?)
- RAUL. *(Baix a l'Albert)*
(Menja y calla!)
- BLAN. Doncs miri lo que son las cosas! La senyora Gueraudier me n'ha parlat molt bé del seu amic.
- ALB. Ah!
- RAUL. *(A Blanca)*
Ho veu? Lo que li deya jo. Are ha dit: ¡Ah!
(Baix a l'Albert)
(Calla, si pots!)
- ALB. *(Baix a Raul)*
(Calla, tú!)
- BLAN. Sembla per çó que es un jove—aixís—poc sociable! un xiquet ferèstec!
- ALB. Oh! *(Escandalisat)*
- RAUL. *(Baix a l'Albert)*
(Veyàm si podràs callar!)
(Alt a Blanca)
Be, es a consecuencia de la seva malaltia!
- BLAN. Bé, pero se pot ser sort, y tenir una mica de educació... Que n'hi ha dit rés a vosté? Sembla que ab tot y el seu defecte, te intenció de casarse.
- RAUL. Ja ho sabia. Lo més graciós es que la meva amiga que's desviu pera casar a la gent, està encarregada de buscarli casadora. Y crec, segons acaba de telefonarme, que ja ha trovat la víctima.
- ALB. *(Apart)*
(Y jo no puc dir rés!)
- BLAN. Are lo que falta es que la víctima s'hi conformi, veritat?

RAUL.

(Inquiet)

Una pregunta, cosina.

BLAN. Digui.

RAUL. En la conversa telefónica de vosté ab la senyora Guerandier, no li haurà pas parlat, per casualitat, de...

(Mostrant a l'Albert la seva sordera)

BLAN. No.

RAUL. Millor! millor!

BLAN. Per qué?

RAUL. Perque... ja li diré, perque hauria fet en tal cas, una planxa d'allò més graciosa!

BLAN. Jo?

RAUL. Sí, vosté. ¿Qué no ha reparat que la senyora de Guerandier, també es un xiquet dura de orella?

BLAN. Ay! no m'he hi fixat may.

RAUL. Doncs ho es. Pero no'n parlèm més d'ella... ni d'ell tampoc. Parlèm de vosté, de mí, de nosaltres dos,.. permetím que li digui que vosté es la hermosura y la simpatía personificadas!

BLAN. Qué diu are, cosinet?

RAUL. Que tot en vosté es encís, gracia y elegancia!

BLAN. Còm l'ha trovada la sopa de tortuga?

RAUL. Excelenta, divina, inoblidable!

BLAN. Pero qué li agafa are? que té?

RAUL. *(Deixantse portar del seu entusiasme)*

Que avuy tot me sembla hermós, graciós y perfecte! Tinc que beneixo mil vegadas al cel que m'ha enviat aquesta pluja benhaurada! Ja que gracias a n'aquest día de pluja, he tingut la inmensa felicitat d'haverla coneguda! Afiguris si no arriba a ploure!

BLAN. Lo mateix hauria sucseit.

RAUL. Còm vol dir?

BLAN. Ah! te rabó. M'havía descuidat de dirli... Pero vosté'n té la culpa, fill meu. Si no'm deixa dir rés! si quasi'm té aturdida! Estava escrit que vosté y jo habíam de trovarnos!

RAUL. Ah! sí?

BLAN. Aquest vespre.

RAUL. Aquest vespre?

BLAN. A casa dels Grandiers.

RAUL. Còm?

ALB. Qué diu are?

BLAN. Jo estava convidada a passar la vetlla al castell de Berrevill.

RAUL. Vosté?

ALB. *(Apart. Estupefacte)*

(Es ella!) (Alt.) Oh! oh! oh! oh!

BLAN. Qué? qué hi ha? qué li passa?

RAUL. Rés! Deixil estar a n'aquet ximple! Rés!

ALB. A poc, a poc! Ho sents? Qué es això de ximple?

RAUL. Are tindrà un atac de bojería!

ALB. *(Baix a Raul)* Aixís es ella la que havia de ca-sarse ab mí!

RAUL. *(Baix a Albert)* *(Calla!)*

ALB. *(Baix a Raul)* *(Y m'agrada noy! te dic que m'agrada de veras!)*

RAUL. *(Baix a l'Albert subjectanlo)* *(Calla si pots!)* *(A Blanca)* L'haurà de dispensar.. Això li sol agafar de tant en tant.

ALB. No, no; això ja passa de mida. Jo ja no puc més! Vaig a esqueixar la grua? Surti lo que vulgui!
(S'escapa de las mans de Raul y va cap a Blanca).

BLAN. Qué diu?

RAUL. Es boig!

ALB. No se'l cregui, senyora. No he soc jo de boig!

BLAN. Còm? Que no'l sent? Aixís vosté hi sent?

ALB. Perfectament, senyora.

BLAN. Aixís vosté no es sórt?

ALB. No, no ho he sigut may de sórt.

BLAN. Ah!

RAUL. Oh![¶] (*Desesperat*)

BLAN. (*A l'Albert*) Y bé. Vol que li digui la veritat?
Ja ho sabia.

ALB. Qué? Còm?

RAUL. Qué ja ho sabia? El teléfono m'ho ha explicat
tot.

ALB. Dispensi, senyora.

RAUL. Perdonins!

BLAN. Y lo que no ho sabia ho he endevinat.

ALB. Y bé, si, perquè negarho? Contrariat y enrabiad, he refusat el donarli las gracias personalment, per la seva hospitalitat, oferta ab tanta galanteria, y he dit a n'en Raul, que m'escusés, ab el pretext d'una sordera. No crec que per això m' guardi rancunia de cap mena.

BLAN. Oh! nol

ALB. El fet mateix de la meva enrabiada, ha de serli forsosament simpàtic a vosté. Ja que si tenia tanta pressa, era perque no veyal moment de arrivar al lloc en el que havia[¶] de conéixerla.

BLAN. Es veritat. Te rahó.

ALB. Aixís ja no m'hi tindrà, veritat, d'avuy endevant per un home sense educació, ni principis, eh?

BLAN. És clar que no.

ALB. Y ja que la senyora de Guerandier, havia pro-

jectat el casament de vosté ab mí, porque segons sembla la sort ens destinava l'un per l'altre, me permeterà—ab tot y lo que ha sucçehit—acariciar las més falagueras esperansas, eh?

RAUL. (*Separant a l'Albert*) Ah! això si que no, noy, això sí que no!

ALB. (*A Raul*) Dispensa, pero es la senyora la que ha de contestar. (*Pausa. Blanca no diu rés.*) Y doncs... que no contesta? Y per qué?

BLAN. (*Somrient*) Soc sorda. (*Sense comprendre.*)

ALB. Sorda?

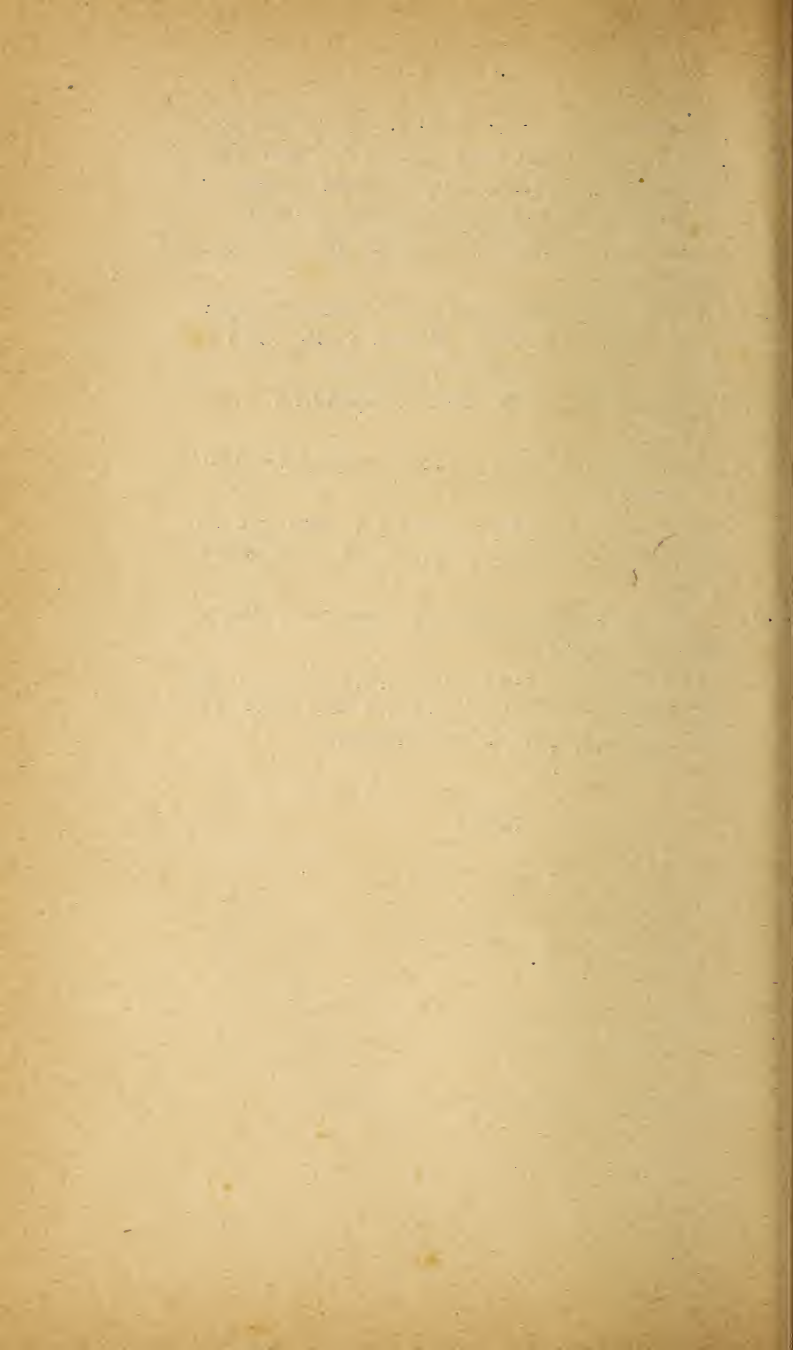
BLAN. (*Acostantse a Raul a qui allarga afectuosament la mà.*)

Are'm toca a mí a fer el sórt—Y ja sap que no hi han pitjors sorts que aquells que no hi volen sentir.

RAUL. (*Besant la mà de Blanca y dihent a l'Albert ab pena cómica*)

Ja t'ho he dit jo. Ho veus lo que se'n treu de dir mentidas? Mal criat! més que mal criat! Ja t'ho he dit jo, que'l Cel te castigaría!

TELÓ

BIBLIOTECA

DE

Joventut Teatral

Ptas.

- Per una capa.**—Comedia en un acte y en prosa, d'n Emili Graells Castells. 1
- El Sacrifici.**—Drama en tres actes y en prosa, d'n Faust Casals y Bové. . . 2
- Cel perdut.**—Quadro dramàtic en un acte d'n Florenci Cornet. . . . 1
- Francesch Rusck.**—Drama en un acte y en prosa d'en Emili Graells Castells 1
- Crepuscle**, quadro dramàtic, per Santiago Gomila 1
- L' Amor es cert**, assaig d'entreteniment escènic de J. Oliva Bridgman. 1
- ¡Pobra Mare!**—Drama en un acte y en prosa d'en Emili Graells Castells. 1
- La mitjornada.**—Comedia en un acte y en prosa, d'en Josep Iborra y Solé. 1
- La Veu del Poble y El Poble de la Veu.** Revista de actualitat, por F. L. 1'50
- Industria Ambulant.** Dialecte de R. Foyé Puig. 1
- Génit y figura...**—Joguina en un acte per A. Pallardó y B. de la Torre . . 1
- Dia de pluja**, d' en Louis Forest, arreglada al català per Salvador Vilaregut. 1
- El rostre ideal**, nota escènica en un acte d' en Xavier Viura 1